

[Socialministeren]

grund ved udarbejdelsen af lovforslaget, selv om det betyder, at man ikke kan anvise nogle enkelte »mirakelkure« til hurtig nedbringelse af sagsbehandlingstiderne, men derimod en flerhed af forenklingsforslag, som samlet ventes at kunne føre til det ønskede mål, når de er indarbejdet. I den forbindelse kan jeg nævne, at jeg – helt i tråd med synspunkter, der er gjort gældende af udvalget – er af den opfattelse, at forenkling og tydeliggørelse af regelgrundlaget på det sociale område vil være af meget stor betydning for effektivisering af arbejdet og dermed hurtigere sagsbehandling i såvel 1. instanserne som klageinstanserne. Bl.a. er det forsøg, som jeg netop har sat i gang på kontanthjælpsområdet, udtryk herfor.

Af de bestemmelser i lovforslaget, som tilsiger en lettelse af sagsgangen, kan for den sociale ankestyrelsens vedkommende nævnes forslag om, at styrelsens sager som hovedregel afgøres på møde med 1 ankechef og 2 beskikkede medlemmer – og ikke som hidtil 2 ankechefer og 2 beskikkede medlemmer. Herved tilsigtes en mere rationel anvendelse af styrelsens stab af ankechefer. Samtidig vil forslaget indebære en styrkelse af det lægeelements indflydelse på afgørelsesprocessen.

Som en yderligere effektiviseringsforanstaltning agtes der i ankestyrelsens forretningsorden gennemført adgang til, at visse sager kan afgøres ved forenklet mødebehandling, dvs. at sager, der udsendes til de beskikkede medlemmer med indstilling om afgørelsen, kun drøftes på ankemøde, hvis et af de beskikkede medlemmer ønsker det. Herved tilsigtes, at der kan afgøres flere sager pr. møde.

Det må i denne sammenhæng nævnes, at der sideløbende med det arbejde, der er foregået i socialministeriets udvalg, og samordnet hermed er iværksat et internt arbejde i ankestyrelsen i samarbejde med administrationsdepartementet med henblik på en mere detaljeret gennemgang af styrelsens sagsgang og struktur. De effektiviseringsmuligheder, som man opererer med i det interne arbejde, vil ikke kræve lovændringer.

For amtsankenævnenes vedkommende foreslås gennemført adgang til, at nævnsformændene – som formændene for revaliderings- og pensionsnævnene – kan træffe afgørelser i visse klare og oplagte sager. Herved tilsigtes en bedre ressourceudnyttelse,

idet nævnene lettes for behandling af rutinesager.

Herudover er det planlagt at lette sagsgangen i såvel amtsankenævnene som revaliderings- og pensionsnævnene ved i forretningsordenerne at tilvejebringe hjemmel til forenklet mødebehandling.

Endelig foreslås tilvejebragt lovhjemmel til, at socialministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af klagesager. Baggrunden er et ønske om at åbne mulighed for at henstille til kommunerne og revaliderings- og pensionsnævnene, at der gennemføres en remonstrationsordning, hvorefter 1. instansen efter modtagelsen af en klagesag vurderer sagen på ny. Nærmere regler om ordningen vil blive udarbejdet i samarbejde med kommunerne.

Med hensyn til ankebegrænsninger foreslås den eksisterende ankeadgang til ankestyrelsen i sager om uenighed mellem kommuner begrænset, da der i disse sager ikke er noget hensyn at tage til enkeltpersoners retssikkerhed. Endvidere foreslås ankeadgangen i sager om børns optagelse i daginstitution eller dagpleje og ældres optagelse i daghjem eller dagcenter afskåret, da sådanne sager kræver et indgående lokalt kendskab.

Jeg vil følge virkningen af de foreslåede ændringer nøje for efter en passende tid at vurdere, om effekten har været som ønsket. Denne vurdering vil blive foretaget senest i slutningen af 1986.

Udkastet til lovforslaget har været sendt til høring i en række ministerier, styrelser og organisationer, der kan have interesse i de foreslåede ændringer.

Det gennemgående træk i hørings svarene er, at der er tilslutning til lovforslagets hovedprincipper. Enkelte har dog fremført synspunkter, som har været behandlet i ankeudvalget, men som flertallet i udvalget ikke kunne tilslutte sig.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Leif Hermann (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om offentlighed i forvaltningen.

(Lovforslag nr. L 41).

[Leif Hermann]

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til justitsministeren og arbejdsministeren [om statens forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløsheds-kasserne].

Af Maisted (FD).

(Anmeldt 24/10 84).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 142

1) Til statsministeren af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Kan statsministeren bekræfte, at det ligger inden for regeringens forlig med det radikale venstre, at finansieringen af nye uddannelser for langtidsledige kan fremskaffes gennem merbevillinger, altså ved en udvidelse af finanslovrammen for 1985 ud over de fastlagte 185 mia kr.?«

Skriftlig begrundelse

I en artikel i Politiken den 25. oktober, sektion 1, side 1, udtaler medlem af folketinget Bilgrav-Nielsen (RV) om finansieringen af nye uddannelser for langtidsledige: »Om nødvendigt må der merbevillinger til. Det kan der ikke herske tvivl om. Det må eventuelt være ud over finanslovens rammer, så det ikke går ud over andre områder. Det ligger efter min opfattelse helt klart inden for aftalerne.«

Under forespørgselsdebatten om udviklingen i arbejdsløsheden m.v. tirsdag den 23. oktober spurgte spørgeren gang på gang undervisningsministeren, finansministeren og

ordføreren for det radikale venstre, Jørgen Estrup, om ekstrabevillinger til de omtalte uddannelser ville falde uden for finanslovens rammer eller skulle modsvares af kompenserende besparelser. Svaret var i det store og hele tavshed. Det er derfor af interesse at få oplyst, om statsministeren er enig med Bilgrav-Nielsen.

Ingerlise Koefoed (SF):

Grunden til, at jeg har stillet dette spørgsmål til statsministeren, er, at vi under debatten om arbejdstidsnedsættelsen forleden dag gang på gang stillede det spørgsmål til ministrene, om de penge, der skulle hentes til de 15.000 nye uddannelser i 1985 og de 35.000 nye uddannelser i 1986, skulle hentes uden for eller inden for finanslovbudgettet. Det er klart, at det interesserer os at vide, for vi kan forudse – hvis de skal hentes inden for budgettet – at der skal finde kompenserende besparelser sted, og med de erfaringer, vi har om kompenserende besparelser, ved vi jo også godt, hvem de kompenserende besparelser skal ramme, nemlig dem, der i forvejen er ramt af arbejdsløshed, af social nød osv. Derfor blev jeg meget glad, da jeg læste hr. Bilgrav-Nielsens udtalelse i Politiken om, at pengene klart kunne hentes uden for finanslovrammerne, og det vil jeg bede statsministeren bekræfte.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Allerede i tiltrædelseserklæringen efter valget i januar gjorde vi det ganske klart, at regeringen måtte lægge afgørende vægt på at fastholde uændrede udgifter fra 1984 til 1985. For staten blev dette formuleret i det udgiftspolitiske måltal på 185 mia kr. til næste år. Både ved aftalen mellem regeringen og det radikale venstre fra den 25. april og ved den seneste aftale, fra den 11. oktober, om den offentlige budgetpolitik for 1985 bekræftes denne udgiftspolitiske ramme på 185 mia kr.

Men erfaringerne fra budgetlægningen har klart vist, at en uændret udgiftsramme for statsudgifterne på ingen måde udelukker, at nye opgaver kan tages op. Da finanslovforslaget for 1985 blev fremsat i midten af august, meddelte finansministeren jo, at der inden for den fastlagte ramme på 185 mia kr. var gennemført en lang række omprioriterin-